

2. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015 – № 40-41 – Ст. 379.

УДК 378.147:346.6(043.2)

Бузун О.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І.П., к.ю.н., доцент

ДЕЯКІ ПРАВОВІ ЗАСАДИ СУЧАСНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ УКРАЇНИ

Контроль одержаних результатів є головною складовою всіх напрямів діяльності, організованої на засадах доцільності та цілеспрямованості. Фінансова сфера діяльності держави, а саме в умовах економічної кризи, є однією з найважливіших. Наявність фінансового контролю обумовлена тим, що фінансам як економічній категорії притаманні не тільки розподільча, а й контрольна функції. Тому використання державою для виконання своїх функцій фінансового інструментарію вимагає здійснення відповідних контрольних заходів.

Формування ринкової економіки, безперечно, відзначилась й на фінансовій діяльності та проведенні фінансового контролю в процесі її здійснення. Змінилися, по-перше, завдання фінансового контролю, по-друге, сфера його застосування. Фінансовий контроль властивий країнам із ринковою економікою. А як відомо, то Україна відноситься до ринкової системи з років незалежності.

Організаційний моменти системи фінансового контролю очолюють представницькі органи та органи державної виконавчої влади, які здійснюють регулювання та управління державними фінансами в межах, визначених чинним законодавством, Конституцією України, іншими законодавчими актами, актами Президента України та Кабінету Міністрів України.

Здійснення державного фінансового контролю забезпечує центральний орган виконавчої влади, уповноважений Кабінетом Міністрів України на реалізацію державної політики у сфері державного фінансового контролю [1].

Одним із головних джерел фінансового права України є Бюджетний кодекс. Наявність кодексу як базового акта законодавства показує рівень розвитку галузі законодавства, її піднесення, наявність наукової доктрини. Незважаючи на те, що кодекси приймаються у формі закону, вони займають особливе місце в ієрархії законодавчих актів.

Таке особливе місце Бюджетного кодексу України в структурі

бюджетного законодавства виражається в тім, що акти бюджетного законодавства мають відповідати Бюджетному кодексу, вони не можуть йому суперечити. У випадку протиріччя між Бюджетним кодексом й іншим актом бюджетного законодавства застосовується, безумовно, Бюджетний кодекс.

З огляду на статус Бюджетного кодексу, можна стверджувати, що він відіграє визначну роль у регулюванні правовідносин, що виникають у процесі бюджетного контролю, контролю за виконанням бюджетів усіх рівнів бюджетної системи України. Згідно з п. 2 ст. 19 Кодексу, на всіх стадіях бюджетного процесу здійснюються фінансовий контроль і аудит та оцінювання ефективності використання бюджетних коштів [2].

Головними завданнями органу державного фінансового контролю, згідно статті 2 Закону України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні», зокрема є: здійснення державного фінансового контролю за використанням і збереженням державних фінансових ресурсів, необоротних та інших активів, правильністю визначення потреби в бюджетних коштах та взяттям зобов'язань, ефективним використанням коштів і майна [1].

Діяльність державних органів, що здійснюють контрольні, контрольно-ревізійні, наглядові і фіскальні дії щодо бюджетних коштів, регламентується окремими спеціальними законами і нормативно-правовими актами. Так, стаття 20 ПКУ закріплює права лише таких контролюючих органів, як податкові та митні [3].

Статтею 98 Конституції України визначено повноваження Рахункової палати як органу, що здійснює контроль за використанням коштів лише державного бюджету [4]. Контролюючи його виконання в частині видатків, Рахункова палата, як і орган державного фінансового контролю, теж не контролює доходи бюджетів України.

Оскільки метою державного фінансового контролю є забезпечення законності та ефективності використання державних фінансових ресурсів та державної власності, то дієвий державний фінансовий контроль має поширюватися як на сферу формування дохідної частини державного та місцевих бюджетів, так і на сферу видатків бюджетів. Крім, того він повинен охоплювати сферу формування та використання державної та комунальної власності. Тому актуальним залишається розв'язання на законодавчому рівні цих питань. Ключові питання державного фінансового контролю з метою вдосконалення його системи, досягнення більшої ефективності, на нашу думку, мають бути врегульовані: у Конституції України, Бюджетному, Податковому кодексах та в законах України.

Література

1. Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в

Україні: Закон України від 26.01.1993 р. № 2939-ХІІ // Відомості Верховної Ради України від 30.03.1993. – № 13. – Ст. 1.

2. Ковтунович Н.Л. Предмет фінансового права: дискусійні питання / Н.Л. Ковтунович // Актуальні проблеми формування громадянського суспільства та становлення правової держави: зб. наук. пр. – Черкаси: Вид-во ЧНУ ім. Богдана Хмельницького, 2008. – С. 164–167.

3. Податковий кодекс України: Кодекс від 02.12.2010 р. № 2755-VI // Голос України від 04.12.2010. – № 229. – Ст. 20.

4. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України від 23.07.1996. – № 30. – Ст. 141.

УДК 342.733

Бурбеза В. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Толкачова І. А., к.ю.н.

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА НА ОСВІТУ

Право на освіту посідає одне з найважливіших місць у системі конституційних прав, свобод та обов'язків людини і громадянина. Воно є необхідним фактором розвитку не тільки особистості, її інтелектуального потенціалу, але й політичної та економічної системи суспільства [1, с. 29].

Право на освіту є основним елементом становлення та формування нового порядку в громадянському суспільстві та правовій державі. У зв'язку з цим, вивчення питань прав людини, в тому числі і права людини на освіту, є важливим завданням як у теоретичному, так і в практичному плані [2, с. 78].

На сьогодні, освітня галузь є складовою практично всіх матеріально-виробничих та духовно-практичних процесів і сфер життєдіяльності, що мають місце у сучасному громадянському суспільстві України. Освіта є одним із найбільш потужних ресурсів соціально-економічного розвитку, фактором становлення ефективних механізмів державного та соціального управління, складовою становлення самоврядних механізмів функціонування міст та сіл України, найбільш потужним чинником розвитку культури, одним із пріоритетних компонентів модернізації країни на шляху до євроінтеграції [1, с. 29].

Загальна декларація прав людини 1948 року закріплює право кожної особи на освіту (ст. 26). Під освітою розуміється цілеспрямований процес навчання та виховання в інтересах особи, суспільства, держави, що супроводжується констатацією досягнення визначених державою освітніх рівнів. Основою оцінки рівня освіти й кваліфікації випускників незалежно